

Οι κομμουνιστές στρατιώτες του μικρασιατικού μετώπου χαιρετίζουν το νέο χρόνο

Barikat

Σήμερα, παραμονή της πρώτης μέρας ενός χρόνου που φαίνεται πως θα θυμόμαστε για πάντα, το barikat, σαν δώρο στο μέλλον και στη μνήμη μας, χαρίζει μερικές από τις πιο συγκινητικές, πιο συγκλονιστικές σελίδες που έχουν γραφτεί ποτέ από σκληρά χέρια αγωνιζόμενων ανθρώπων. Το κείμενο των κομμουνιστών στρατιωτών του μετώπου της Μικράς Ασίας, την Πρωτοχρονιά του 1921. Σαν γραμμένο νύχτα, μέσα στα χαρακώματα. Οι στιγμές που γεννιέται η ταξική συνείδηση και καταρρέει η αυταπάτη του αστικού κόσμου, αποτυπωμένες πάνω στο χαρτί. Λίγο μετά την απογοήτευση από την παραβίαση της υπόσχεσης της νέας, βασιλικής, κυβέρνησης που διαδέχτηκε τον Βενιζέλο και την ανακοίνωση της απόφασης για συνέχιση του πολέμου. Και ακόμη, ίσως οι πιο λογοτεχνικές σελίδες που έχουν γραφτεί ποτέ ως πολιτικό κείμενο.

Το σκοτάδι, που παλεύει να γίνει φως. Ο πόνος και το αίμα που γίνονται συνείδηση, ταυτότητα. Η ελληνική Αριστερά. Σαν διαβασμένα όλα από τον Βάλτερ Μπένγιαμιν, όταν μας έλεγε πως το μίσος όσο και το πνεύμα θυσίας τρέφονται και τα δύο από την εικόνα των υποδουλωμένων προγόνων.

Για καλούς αγώνες, για καλές χρονιές.

Barikat

Οι κομμουνιστάι στρατιώται του Μετώπου Πώς χαιρετίζουν το νέο χρόνο Έρχεται να ξημερώση και σε σας εδώ πάνω η πρώτη του καινούριου χρόνου. Η καλή γιορτή που άλλοτε με τόσες γλυκές θύμησες και τόσες γλυκές ελπίδες μας ανακούφιζε τους πόνους της σκληρής ζωής, θαρθη τώρα για να φωτίση με το γιορτάσιμο φως της το αδιάκοπο μαρτύριο του καθημερινού μας θανάτου, να ξαναζωντανέψη στη φαντασία μας τη φρικαλέα εικόνα του χθεσινού αιματόβρεχτου Γολγοθά μας και σαν μαύρος οiwνός να μας προμηνύση ένα φριχτότερο αύριο. Τι θα αντικρύση εδώ πάνω ο καινούριος χρόνος; Από τις όχθες του Μαιάνδρου ως τις χιονισμένες βουνοκορφές του Ουσάκ και απ' της Τουρκίας την ιερή πολιτεία, την Προύσσα, ως τις παγωμένες πλαγιές των θρακικών βουνών, εμείς στεκόμαστε άγρυπνοι μπροστά στο φυλάκιο με το τουφέκι στα ξυλιασμένα χέρια μας, έτοιμοι να σκοτώσουμε και να σκοτωθούμε. Άλλοι κóιτουνται στα νοσοκομεία, είτε απ' το σαράκι της κακομοιριάς τους χτικιασμένοι, είτε από του πολυβασανισμένου κορμιού το σάπισμα, είτε με αγιάτρευτες ακόμα τις πληγές απ' το θανατερό βόλι, αυριανοί σακάτηδες, αφρόντιστοι, πεταμένοι σαν άχρηστα κτήνη μακριά από κάθε ανθρώπινη σπλαχνική συμπόνια, άλλοι που στην ίδια τους τη δύναμη ζητήσανε τη σωτηρία απ' του πολέμου το βασανιστήριο, αλυσσοδεμένοι βρίσκονται στις φυλακές και στενάζουν κάτω απ' το άσπλαχνο κνούτο του τιμωρού νόμου. Κι άλλοι... Μα όχι πια άλλοι, γιατί αυτοί δεν είναι ζωντανοί. Είναι οι σκοτωμένοι που ο καινούριος χρόνος δεν τους βρίσκει αναμεταξύ μας. Τα λαγκάδια και τα βουνά της Μικράς Ασίας ή τα όρνεα τ' ουρανού δεχτήκανε το κορμί τους... Μα η φρίκη της τωρινής πραγματικότητας δε σταματάει εδώ. Πίσω μας, κει κάτω στο πατρικό μας σπίτι, η μαυρίλα της δυστυχίας σκεπάζει την οικογένεια μας τόσα χρόνια τώρα. Είμαστε φτωχοί εμείς δω πάνω, γιατί οι πλούσιοι και δυνατοί έχουν τον τρόπο να μην είναι στρατιώτες ή να μην είναι μακριά απ' το σπίτι τους. Με τον ιδρώτα μας ετρέφαμε

τους γέρους μας γονιούς και αποκαταστάيناμε τις αδερφάδες μας. Τώρα ο γέροντας πατέρας θαχη ίσως πεθάνει, τ'αδερφάκια μας τα μικρά θαναί πεταμένα, απροστάτευτα στους δρόμους και οι αδερφάδες μας θαναί ίσως στριμωγμένες απ'τη δυστυχία στο βούρκο της ατιμίας, για να κορέσουν τις χτηνώδικες ορέξεις κανενός ταλαντούχου.¹ Κ'εμείς εδώ πάνω πολεμάμε για την πατρίδα... Πούναι οι γλυκές θύμησες του περασμένου χρόνου που θα ξαλαφρώσουν τους τωρινούς μας πόνους; Πουθενά. Δε ρίχνουμε το νου μας στην αναπόληση των περασμένων, γιατί παντού αίματα και αλυσίδες, θάνατο και μαρτύρια συναντάμε. Πολύ λίγοι θα σταματήσουνε ίσως μπροστά σε μια ημερομηνία: 1η Νοεμβρίου. Πετάξαμε, θα πούνε, από πάνω έναν πολεμικό εφιάλτη που επέιζε το λαό θανάσιμα, σέρνοντάς τον να σφαχτή, θύμα του αχόρταγου Μαμωνά της δυτικής Ευρώπης. Κι αυτών όμως των λίγων η πρόληψη που τους επλάνεβε, δέχτηκε πολύ γρήγορα το δυνατό χτύπημα της πραγματικότητας. Ο εφιάλτης δεν έφυγε, μα ξανακάθισε μεταμορφωμένος και φοβερώτερος στο στήθος του δυστυχισμένου λαού. «Θα επιδιώξω την συμπλήρωσιν της εθνικής αποκαταστάσεως στηριζόμενος επί του ηρωικού μας στρατού», κήρυξαν οι νέοι κυβερνήτες επίσημα και πανηγυρικά με το βασιλικό διάγγελμα. Ο δήμιος βρυκολάκισε και πάλι ζητάει απ'το λαό αίμα, αίμα, αίμα... Κι έτσι αντί για γλυκειές ελπίδες, η γιορτάσιμη πρωτοχρονιά πικρά μοιρολόγια τονίζει τώρα, πένθιμα για τους μελλοθάνατους! Κρατήστε όμως την αιμοβόρικη χαρά σας, ξαναστημένοι βρυκόλακες! Δεν είμαστε πια οι αγαθοί μοιρολάτρες του περασμένου καιρού. Μέσα στην κόλαση των τελευταίων τούτων αιματόβρεχτων χρόνων ξυπνήσαμε, χρειάστηκε ν' αφίσουμε τη ζωή του πολίτη που τόσο όμορφα ξέρετε να τη ζωγραφίσετε ως ελεύθερη και ειρηνική και να συρθούμε βίαια στον ανθρώπινο αλληλοσπαραγμό για να αντικρύσουμε τη φοβερή πραγματικότητα της κοινωνικής εκμετάλλευσης που τόσο τεχνικά σκεπάζετε με τα ψεύτικα στολίδια σας. Και το αντίκριμά της σκόρπισε τα πλάνα ιδανικά σας, τις «πατρίδες» σας και τα «εθνικά όνειρά» σας και μας έδειξε ολοφάνερα τι κρύβει από πίσω τους: Το σιχαμερό εγώ σας, το εγώ της κεφαλαιοκρατικής σας τάξης. Και είδαμε ότι εμείς οι φτωχοί βιοπαλαιστές, οι εργάτες, δεν μπορούμε μέσα σε τούτη την κοινωνία που κυριαρχεί η εκμετάλλευση να απολάβουμε ελευτεριά, γιατί κι όταν δεν στρατευόμαστε σε πόλεμο είμαστε πάντα στρατευόμενοι στο βιομηχανικό και εμπορικό στρατό της πλουτοκρατίας, πάντα σκλάβοι που ή με το αίμα ή με τον ιδρώτα μας θα πληθαίνουμε τους θησαυρούς της και θα ικανοποιούμε τις ανικανοποίητες απολαύσεις της χτηνώδικης αχορτασιάς της. Μη μας μιλάτε πια για λευτεριά, γιατί τόσο πιο αβάσταχτη αισθανόμαστε την σκλαβιά μας. Είδαμε ότι και οι κυβερνήτες, όποιο χρωματισμό κι αν έχουν, δεν είναι παρά γνήσιοι αντιπρόσωποι της εκμεταλλεύτριας αυτών τάξης και ότι η κρατική εξουσία με τη στρατοκρατίας της δεν είναι παρά μια οργανωμένη βία σε υπηρεσία των συμφερόντων της. Μη μας μιλάτε λοιπόν για πατρίδες και για εθνικές αποκαταστάσεις γιατί τόσο πιο σιχαμεροί μας φαινόσαστε! Κι όταν πια τα είδωλά σας γκρεμίστηκαν μέσα μας και μεις οι τυφλοί αναβλέψαμε, εκυριεύτηκε η καρδιά μας από μίσος εναντίον σας, εναντίον όλης σας της καινούριας τάξης. Μα όχι από το καταστρεφτικό και στείρο εκδικητικό μίσος που σεις και οι όμοιοί σας καλλιεργείτε καταχθόνια ανάμεσα στους λαούς και που γεννάει τις ανθρωποσφαγές των γαλλογερμανικών και ελληνοβουλγαρικών, πολέμων, αλλά το μεγάλο και το ιερό δημιουργικό αίσθημα της αγανάκτησης που κατά τις ώριμες επαναστατικές ιστορικές περιόδους εμψυχώνει τους λαούς που συντρίβουν τα δεσμά της σκλαβιάς τους, γκρεμίζουν την παλιά κοινωνία και οικοδομάνε μια καινούρια ελεύθερη και δίκαιη. Το σπέρμα της καινούριας ανθρωπότητας έπεσε από πολύ καιρό τώρα και εβλάστησε μέσα στους καπνούς του πολέμου, εκεί πάνω στο βοριά!² Η επαναστατική περίοδος ζυγώνει στο τέλος της. Τρέμετε μπροστά της, εσείς που δεν θέλετε να το αναγνωρίσετε, κρατώντας στους ώμους σας το ετοιμόρροπο οικοδόμημα της σημερινής κοινωνίας. Πολύ γρήγορα έρχεται ο τελειωτικός σεισμός που θα σας πλακώσει κάτω από τα ερείπιά του. Γι'αυτό, μεγάλοι κυβερνήτες, είμαστε πραγματικά ηρωικοί στρατιώτες της ανθρωπότητας κι όχι της

πατρίδας σας. Και γι' αυτό η πρώτη του 1921 δεν ακούει εδώ πάνω στο μέτωπο ούτε τα μοιρολόγια των αδικοσκοτωμένων, ούτε τους στεναγμούς των βασανισμένων, αλλά μια κραυγή μεγάλη, στεντόρια που βγαίνει κι από των πολεμιστάδων τα παλληκαρίσια στήθεια κι απ' των κοιτώντων τα χτικιασμένα πνεμόνια κι απ' των αποθαμένων τα χωσμένα κόκκαλα: Ζήτω η επανάσταση! Το Κεντρικό συμβούλιο των κομμουνιστών στρατιωτών του μετώπου. 1 Ένν. κάποιου πλούσιου, αυτού που έχει τα "τάλαντα", τα λεφτά. 2 Αναφέρεται στην Οκτωβριανή Επανάσταση στη Ρωσία